

I. Indledning.

De Forenede Nationers 3. plenarforsamling trådte sammen tirsdag den 21. september 1948 i Palais de Chaillot i Paris og afsluttede sine møder søndag den 12. december 1948.

I 1948 som i tidligere år er en væsentlig del af plenarforsamlingens tid medgået til en gennemgang af det arbejde, der i årets løb er udført af sekretariatet og af De Forenede Nationers tre råd: sikkerhedsrådet, det økonomiske og sociale råd og formynderskabsrådet.

En række af de spørgsmål, der er behandlet af sikkerhedsrådet, har stået på forsamlingens dagsorden som særlige punkter. Dette gælder således Palæstina, Grækenland, afstemningsmåden i sikkerhedsrådet, optagelse af nye medlemmer etc.

Formynderskabsrådet har først i 1948 begyndt arbejdet med sin hovedopgave: gennemgang og kritik af de af formynderskabsmagterne indsendte årsberetninger om administrationen af formynderskabsområderne. Forsamlingen har udtalt sin beklagelse af, at Sydvestafrika endnu ikke af Den Sydafrikanske Union er indbragt under formynderskabssystemet.

Foruden spørgsmålene vedrørende formynderskabsområderne har formynderskabsrådet (og 4. udvalg) behandlet de oplysninger, der i henhold til pagtens § 73 hvert år skal indsendes af de stater, der er ansvarlige for de ca. 70 ikke-selvstyrende områder (heriblandt Grønland).

To udvalg under sikkerhedsrådet har længe arbejdet henholdsvis med spørgs-

målet om kontrol med atomenergien og med nedrustningsproblemet. På begge områder er arbejdet gået næsten istå som følge af den bestående modsætning mellem de synspunkter, der hævdes af udvalgets flertal (med De Forenede Stater og Storbritannien i spidsen) på den ene side og af de østeuropæiske stater på den anden. Plenarforsamlingen har udtrykkelig godkendt det grundlag, som atomenergikommissionen har opstillet som nødvendigt for at skabe en effektiv kontrol med atomenergien for derved at sikre, at den ikke bruges til rustninger, men kun til fredelige formål.

Palæstina-spørgsmålet var sat på dagsordenen efter henstilling af De Forenede Nationers mæglingsmand, grev Bernadotte, og der syntes grund til at håbe, at de i hans beretning indeholdte synspunkter ville få en afgørende indflydelse på forsamlingens beslutninger i denne sag. Det viste sig imidlertid, at de tanker, som grev Bernadotte gav udtryk for lige før sin død, mødte så stærk modstand både fra jødisk og arabisk side, at det forsøg, der navnlig af den britiske delegation blev gjort for at få dem udtrykkelig godkendt, ikke kunne gennemføres. Bernadottes forslag om at nedsætte en mæglingskommission blev ganske vist godkendt, men mæglingskommissionen, som efter forsamlingens beslutning vil komme til at bestå af repræsentanter for tre stater: Frankrig, De Forenede Stater og Tyrkiet, må drage ud med ret uklare retningslinier.

For at afhjælpe nøden blandt den